նութիւն կը կոչէ զՀայս։ Հայք նմա հաստ թիկունք կը լինին 'ի պատերազմունս ընդդէմ փոլոկցի իշխանաց։ Պատերազմէն վերջը Թէոդոր համոզած է զՀայս մնալ 'ի Ռուսաստան, շնորհելով շատ արտօնութիւններ։

Երբ այդ երկիրներուն կը տիրեն Լեհք, ըստ վկայութեան փիտոռ Կարմելիանի և Անտոնինոցա և վաւերացընեն Հայոց առանձնաշնորհութիւնները։

1280ին Լեւոն Դանելովիչ Կալիցիոյ նախարարը զՀայս Թաթարաց հետ 'ի միասին օգնութեան կը կանչէ դրացի ազգաց հետ ունեցած պատերազմաց միջոց. և ապա մեծ հողերով կը վարձատրէ զՀայս։ Անշուշտ Կամենիցէ 10 վերստ հեռաւորութեամբ գտնուած Արմեանէ և Արմեանքի գիւղերը՝ նոյն ատենէն այդ անունները կը կրեն։

Ջարմա-ղանի արշաւանօք բոլորովին քարուքանդ կը լինի Մնի, և նորա ոստանիկ բնակիչքն՝ «Թողլով զոսկէզօծ պալատս և զծաղկաւէտ դաշտըս, զվանորայս և զեկեղեցիս աւեր, չուեալ եկին՝ որպէս փախստական 'ի յԱխստղայ, որ է 'ի մէջ Հաշտարխանու և Ղազանու, ոմանք գնացին 'ի Ճուղայ, ոմանք 'ի Վան և այլք 'ի Սիս»։ Ախստարայի գաղթականութիւնը հոն եւս հանգստութիւն չգտանելով Թաթարաց ձեռքէն, «Յղեն 'ի Ղրիմ առ իշխանն Ջինիւիզաց, որ բնակէր 'ի մէջ Ֆռանկ-Հիսարին Ֆէոդոսիու, ուխտ դնեն ընդ իշխանին Ֆէոդոսիու, ելեալք 'ի յԱխստրայէ իշխանք և հասարակ ժողովուրդք վառեալք զինու, պատերազմելով ընդ Թաթարացն, ճեղքեալ գան 'ի Ղրիմ, և բնակին 'ի Ֆէոդոսիա։ Ի Կազարաթ[1] և

1. Կազարաթ Հայոց մեծ աւան եղած է Հին-Ղրիմու և Սուդաղի մէջ։